

BIBLIOTECA CENTRALA UNIVERSITARA
BUCURESTI

11908

CONTROL 1953

1961

Biblioteca Centrala Universitara
BUCURESTI

Cota ...

11908

Inventar ...

16755

B.C.U. Bucuresti

C16755

Prefață.

Trăim vremi de criză, dar și de trezire religioasă. Simțim că bucuriile sufletești vor spori și Biserica va avea un mare sprijin în activitatea „Frăției ortodoxe Române“.

Mare bucurie avem și Noi că secția Arad a Frăției ortodoxe Române ne cere material pentru întâiul număr al Bibliotecei, ce înființează și cu plăcere tipărim această cărticică pe cheltuiala Noastră proprie.

Binecuvântăm acest început de lucru nou, pe care îl înșirăm între imperativele axiomatice ale progresului nostru sufletesc,

Arad, 5 Noembrie 1933.

† *Dr. Grigorie Gh. Comșa*
Episcopul Aradului.

Temeiurile biblice și canonice ale apostolatului laic.

Studiu prezentat de P. Sf. Episcop Grigorie al Aradului la Congresul misionar din Chișinău în 31 Octomvrie 1935.

Plin de cutremurare și înspăimântat întrebase odinioară prigonitorul Saul în drumul spre Damasc: „Doamne ce voiești să fac?” Râvnitorul legii mozaice zăcea la pământ, căci se simțea atins de mâna Celui vecinic, și vedea strălucirea luminei supra-pământești. El vede nemărginita iubire a lui Iisus, care se coboară din Cer, ca să-l salveze pe el.

Această pătrunzătoare lumină care vine de sus, ne-ar umplea și pe noi de cutremurare dacă stând în fața sfântului altar ca prin minune ni-s'ar arăta Domnul și ne-ar întreba: „Iubiți-mă voi pe Mine?” Fiecare s'ar simți singur stând în fața lui Iisus; fiecare L-ar auzi pe Domnul zicându-i: „Din veci v'am iubit pe voi și v'am

arătat iubirea Mea. O iubire veșnică, fidelă, sfântă, fericitoare, mângâietoare, milostivitoare, căci omule, pentru tine venit-am în lume, în valea plângerii și pentru tine am răspândit învățătura Mea și am săvârșit minunile Mele, săvârșind acte ale milostivirei și iubirei ca și tu să Mă iubești. Pentru tine omule am suferit, am murit pe cruce, pentru a te mântui și a te salva de puterea iadului, deschizându-ți calea împărăției cerurilor. Pentru tine am așezat sfintele, preacuratele și de viață dătătoarele taine, pentru tine reînnoiesc jertfa crucii, pentru tine sunt de față, pentru tine am așezat sfânta împărtășire. Ziua și noaptea sunt aproape de tine în sfintele taine, accesibil ție, gata de a te auzi, ajuta și mângăia. Oare ți aș fi putut Eu arăta o mai mare dragoste decât aceasta“ ??

Să răspundem fără reticență că dragostea lui Iisus pentru noi nu este răsplătită după cuviință. După expresia sfinților Părinți, omul prin nimic nu se face mai asemănător lui Dumnezeu, decât prin dragoste. Noi preoții datori suntem a ne arăta aceasta

iubire prin păstorierea turmei: „Păstoriți turma lui Dumnezeu, cu osârdie“ (I. Petru 5 v. 2). Dar ori câtă dragoste arătăm turmei, ni-se pare că iubiții noștri păstoriți lasă totul în sarcina noastră, că ar putea mai mult cerceta biserica, împărtășindu-se cu sfintele taine, trăind o viață familiară și socială, în conformitate cu evanghelia. Am simțit că laicii ne-ar putea fi de mai mult folos în stârpirea ignoranței religioase, și păzirea de a cădea în mreji streine. Ni-se pare că și laicii mai mult ar putea să facă spre a apăra prestigiul bisericii și al clerului, ca să se evite bătaia de joc de cele sfinte. Ei, laicii, ne-ar putea fi de folos la organizarea de societăți religioase, la propagarea prin presă a ideilor creștine, la ținerea de conferințe, etc. Laicii pot ajuta la răspândirea cărților bune în familie, la păstrarea obiceiurilor străbune, la exercitarea carității, a faptelor îndurării sufletești și trupești.

Dacă pentru aceasta muncă a laicilor noi întrebuițăm cuvântul de apostol laic, apoi aceasta numai în sens figural, precum

și sf. Petru zice despre toți creștinii, tot figurat, că sunt preoție sfântă. Li putem zice misionarism laic, dar lucrul principal este că-i voim pe laici organizați mai aproape de Biserică. Nu voim să atingem drepturile preoșimii, căci acele drepturi nu pot fi încălcate, dar voim să facem pe creștini mai conștienți de drepturile lor. Căci nu-i nimic mai îngrozitor, decât a lăsa pe mireni să colaboreze numai la voia întâmplării cu Biserica mai ales când năvala catolicismului și protestantismului sectant se prezintă organizată.

De aceea s'a organizat în 5 Martie a. c. la Cluj: „Frăția Ortodoxă Română“, care ar trebui să aibe ramificații în întreaga țară. Prin organizarea aceasta se arată mai mult puterea de rezistență a Bisericii față de vrășmași și hotărârea fermă de a ne apropia de Dumnezeu pe căile urmate de moșii și strămoșii noștri.

Deci voim să-i vedem pe mireni lucrând în ordine, după plan bine calculat, cu torțe organizate.

Ca să fie mai înțeles misionarismul laic, eu m'am folosit într'una din cuvântările mele de o asemănare: Când în Rusia a izbucnit revoluția, poporul în frunte cu preoții și episcopii întrând în biserici, se rugau lui Dumnezeu ca să-i scape de urgia bolșevismului. Episcopii și preoții țineau mâinile în sus și se rugau și aceasta timp îndelungat. Când au obosit să mai țină mâinile în sus, mireni, — simpli credincioși, — au sprijinit mâinile episcopilor ca să le poată ținea întinse spre cer. Așa cum mireni din Rusia sprijineau mâinile episcopilor și preoților, așa trebuie la noi mireni să ne sprijinească în munca de înălțare a sufletelor spre Dumnezeu. Mireni ne pot da sugestii, propuneri folositoare, iar noi clerul primim ceea ce credem că este folositor și bun. În munca de pregătire a activității pasio:ale și în ceea ce privește păstrarea comorilor sufletești, mireni ne pot fi de mult folos.

Deci nu pentru scopuri streine de Biserică, nu pentru a-și depăși atribuțiile, voim să organizăm noi pe mireni, ci pen-

tru a ne asigura concursul pe care pot și sunt datori să ni-l deie, fiindcă și ei sunt părtași ai mântuirii, și ei sunt membrii ai Corpului lui Hristos: „Că voi sunteți Biserica lui Dumnezeu celui viu“ (II. Cor. 6. 16). Tot sf. Pavel zice: „Au nu știți că sunteți casa lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu locuiește întru voi?“ (I. Cor. 3. 16). *Ei bine noi voim ca în adevăr Duhul lui Dumnezeu să locuiască întru toți credincioșii și acest Duh să se arate prin fapte, căci fără fapte nimeni nu a primit pe Dumnezeu.*

Fericitul Augustin într'o scrisoare a sa zice următoarele cuvinte: „Înțelepciunea vieții omenești consistă în puțința de a primi pe Dumnezeu“!

Mare lucru este de a primi pe Domnul vieții, care dă liniște și pace, mângâiere și ajutor. Ne întrebăm cu smerenie: oare numai preoții au dreptul de a face pe oameni să primească pe Dumnezeu? Oare laicii nu pot fi de ajutor preoților în munca grea a apostolatului?

A primi pe Dumnezeu înseamnă a fi religios.

Religiozitatea este adevărată îndeplinire a datoriei. Numai cel ce-și face datoria cu conștiință curată este religios. Conștiințiozitatea se bazează și pe sentiment, dar datoria se întemeiază mai mult pe rațiune. Cineva își poate face datoria din calcule egoiste, dar conștiințiozitatea are și aderența celor mai nobile sentimente.

Religiunea este mai mult viață divină, decât cunoștință divină. În raiul făgăduinței întâi facem intuiția lucrurilor minunate și apoi le iubim, dar aici pe pământ trebuie mai întâi să iubim opera divină, care apoi ne deschide și ochii, ca să vedem și să înțelegem. Dar ca să se aprindă dragostea în inimile noastre, trebuie să lăsăm libertate spre aceasta oricărei inimi. De ce să oprim darul dat de Dumnezeu fiecărui om de a activa pentru aproapele său pe care-l iubește?? De ce să împărtășim părerea celor ce cred că apostolatul laic este o absurditate? Să nu aibe drept un laic a-și

agonisi adevărata comoară, făcând bine semenilor săi?

1. *Maria Magdalena, Ioana, Susana și alte femei slujeau lui Iisus din averile lor.* (Luca 8 2—3).

2. *Stântul evanghelist Ioan ne înfățișează pe Samarineanca pentru cuvântul căreia, mulți dintre Samarineni au crezut în Iisus* (Ioan 4. v. 39.)

3. *Pe când Mântuitorul grăia că cel ce nu este cu El, împotriva lui este, o femeie din popor a strigat: „Fericit este pântecul care Te-a purtat și pieptul ce ai supt.”* (Luca 11. v. 27.)

4. *Glas înălțat rostește Maria Magdalena când spune Ucenicilor că Mântuitorul a înviat.* (Ioan 20 v. 18).

5. *Când un iudeu oarecare, Apolos din Alexandria învăța în Efes numai botezul lui Ioan, doi trimiși sau apostoli laici, Achila și Prischila l-au luat cu amănuntul pe Apolos și i-au spus lui calea adevărată către Dumnezeu* (Fapte 19 v. 26). Acesta este un caz tipic de apostolat laic.

15

6. Un alt caz tipic de apostolat laic găsim în faptul că un apostol laic, Anania, a fost trimis ca să pună mâinile peste Saul și să zică: „Saule frate, Domnul Iisus Care s'a arătat ție pe calea pe care veneai, m'a trimis ca să vezi și să te umpli de duh sfânt“ (Fapte 9 v. 17).

7. Deci, iată un apostolat sau misionarism al mirenilor, căci Dumnezeu a dat daruri de multe feluri (Romani 12 v. 4—8): „Că precum într'un trup multe mădulări avem, și mădulările n'au toate o lucrare; într'acesta-și chip noi cei mulți, un trup suntem întru Hristos și fiecare unul altuia mădulare. Și având daruri de multe feluri după harul care este dat nouă, ori proorocie, după măsura credinței: ori slujbă întru slujbă, ori acela ce învață întru învățatură; ori cel ce mângăie, întru mângăiere; cel ce dăruiește întru nevicleşug; cel ce este ispravnic întru osârdie; cel ce miluiește întru bună voință.“

8. Același adevăr se exprimă în epistola I. către Corinteni 12 v. 27—31: Iar

voi sunteți trupul lui Hristos și măduări din parte. Și pre unii i-a pus Dumnezeu în biserică, întâi pe Apostoli, al doilea pe prooroci, al treilea pe dascăli, după aceea pre puteri, apoi darurile tămăduirilor, ajutorințele, isprăvnicțiile, felurile limbilor. Au doară toți sunt Apostoli? Au doară toți prooroci? Au doară toți dascăli? Au doară toți puteri? Au doară toți au darurile tămăduirilor? Au doară toți în limbi grăiesc? Au doară toți tălmăcesc? Ci să râvniți darurile cele mai bune; și încă mai înaltă cale vă arat vouă.“

9. Deschideți cartea I. către Tesaloniceni și veți ceti acolo că sf. Pavel laudă pe Tesaloniceni: *V'ați făcut voi pildă tuturor celor ce cred în Macedonia și Ahaia. Că dela voi s'a vestit cuvântul Domnului nu numai în Macedonia și Ahaia, ci și în tot locul credința voastră cea întru Dumnezeu a ieșit, cât nu trebuie să mai grăim noi ceva* (I. Tesaloniceni 1. v. 7—8).

10. Deschideți la cap. 16 al epistolei

către Romani și veți afla apostolia laică a lucrătoarei Fivi, Persida, Trifena, Trifoza, Rut, Asincrit, Flegon și alții.

11. Epistola I a sf. Apostol Petru (2 v. 9) zice: „Iar voi rod ales, preoție împărătească, neam sfânt, norod spre câștigare, ca să vestiți bunătățile Celui ce v'a chemat pre voi din întunec la minunata Sa lumină“. Aici categoric se arată preoția generală, deci nu preoția propriu zisă și se accentuiază că și laicii pot vesti bunătățile lui Dumnezeu.

12. În epistola lui Iacov la cap. 5 v. 19—20 cetim: „Fraților, de se va rătăci cineva între voi dela adevăr, și-l va întoarce cineva pre el; să știe că cel ce a întors pre păcătos dela rătăcirea căii lui, va mântui suflet de moarte și va acoperi mulțime de păcate“.

În cuvântarea ce am ținut la Cluj în 5 Martie 1933 despre apostolatul laic — am citat și alte texte din Sf. Scriptură (de pildă: din psalm 50 „Învăța-voiu pe cei fărădelege căile tale și cei necredincioși la Tine se vor întoarce), — dar ajung cele două-

10
sprezece citate aduse de noi întru dovedirea tezei noastre.

Istoria creștinismului are pilde nenumărate de apostolat laic. Noi ne vom referi la două cazuri: 1. Sfântul Ambrosie în cuvântarea sa funebră asupra împăratului Teodosie, zugrăvește în chip minunat râvna creștină a împărătesei Elena, care a aflat sfânta Cruce și îi atribue următoarele cuvinte: „Maria a purtat în brațe pe Domnul ca pe un sanctuar, eu voiesc să aflu Crucea Lui. Aceea Marie a vestit pe Cel ce s'a întrupat, eu pe Cel înviat. Aceea a fost mijlocitoarea ca Dumnezeu să locuiască în mod vizibil cu oamenii, iar eu voiesc să desgrop Crucea Domnului spre mântuirea sufletelor noastre“. Sfânta Elena grăbește să ajungă la Ierusalim pe Golgota. Ambrosie îi atribue următoarele cuvinte: „Iată locul luptei, unde este biruința? Eu caut drapelul mântuirii, dar nu-l aflu. Eu sunt pe tron, iar Crucea Domnului împresurată de pământ. Aceasta este încă îngropată, este ascunsă, Crucea, biruința vieții veșnice! Tu prinț al iadului, ce-ai

făcut de ai ascuns lemnul crucii — numai și numai ca iarăși să fii biruit?!“

Sfânta Elena face săpături și află lemnul martiriului și cuiele. Ea se închină Regelui răstignit și nu lemnului de chinuire, căci aceasta ar fi o credință greșită și superstiție. Ea dispune ca unul din cuie să se transforme în diademă pe care a trimis-o fiului ei, împăratul Constantin. „Cu înțelepciune a lucrat sfânta Elena, — zice sf. Ambrosie, — că ea a trecut crucea lui Hristos pe capul regilor, ca să fie cinstită de domnitori. Aceia vor fi de acum înainte vestitorii crucii, cari până acum au prigonit-o“. Sf. Elena deci s'a făcut vestitoare a crucii.

2. Aducem acum a doua pildă. Sfântul Ioan Gură de Aur vorbind despre convertirea Evreilor la creștinism zice: „Vă conjur: ieșind dela aceasta adunare, puneți-vă fără zăbavă în urmărirea acestui vânat. Fiecare din voi să-mi aducă aici câte unul din acești bolnavi.

Dar, să ne închipuim că aceștia nu ar fi așa de numeroși. Uniți-vă atunci doi

sau trei, zece și chiar douăzeci pentru a-mi aduce unul. Eu, văzând pescuitul abundent în mrejile voastre, vă voiu pregăti o răsplată prețioasă. Dacă ași vedea împlinite sfaturile pe cari vi-le dau astăzi, m'ași ocupa cu mai multă râvnă de vindecarea acestor nenorociți, iar odată cu ei și voi ați culege mari foloase. Nici o clipă de întârziere deci: femeile să se ostenească, a câștiga pe femei, bărbații pe bărbați, sclavii pe sclavi, cei liberi pe cei liberi, copiii pe copii, toți într'un cuvânt puneți-vă cu zor în căutarea acestor nefericiți și veniți la întrunirea noastră viitoare pentru a primi aici laudele noastre și mai ales pentru a lua răsplata bogată a lui Dumnezeu, care e cu mult mai superioară stăruințelor și puterilor noastre". (Primul discurs contra Evreilor).

Canoanele nu grăiesc prea mult de admisibilitatea apostolatului laic, dar indirect totuși îl indică.

Canonul 64 al sinodului Trulan spune: „Nu se cuvine laicului să țină cuvântare sau să învețe în public însușindu-și prin aceasta diregătorie învățătoarească“.

sau trei, zece și chiar douăzeci pentru a-mi aduce unul. Eu, văzând pescuitul abundent în mreșile voastre, vă voi pregăti o răsplată prețioasă. Dacă ași vedea împlinite sfaturile pe cari vi-le dau astăzi, m'ași ocupa cu mai multă râvnă de vindecarea acestor nenorociți, iar odată cu ei și voi ați culege mari foloase. Nici o clipă de întârziere deci: femeile să se ostenească, a câștiga pe femei, bărbații pe bărbați, sclavii pe sclavi, cei liberi pe cei liberi, copiii pe copii, toți într'un cuvânt puneți-vă cu zor în căutarea acestor nefericiți și veniți la întrunirea noastră viitoare pentru a primi aici laudele noastre și mai ales pentru a lua răsplata bogată a lui Dumnezeu, care e cu mult mai superioară stăruințelor și puterilor noastre". (Primul discurs contra Evreilor).

Canoanele nu grăiesc prea mult de admisibilitatea apostolatului laic, dar indirect totuși îl indică.

Canonul 64 al sinodului Trulan spune: „Nu se cuvine laicului să țină cuvântare sau să învețe în public însușindu-și prin aceasta diregătorie învățătoarească“.

Opreliștea din acest canon se referă la propovăduirea „publică” adică în biserică, despre chestiunile de credință. Făcând abstracție dela aceasta nu li-se interzice laicilor, „nici nu li-se poate interzice”, dupăcum spune Zonara în comentarul său dela acest canon¹⁾ să nu învețe despre chestiunile de credință. Biserica chiar demândă acest lucru nașilor dela botez, cari au datoria de a învăța pe finii lor învățăturile de credință. Biserica a primit totdeauna cu mulțumire când unii dintre laicii învățați și evlavioși se indeletniceau de expunerea credinței și în calitate de învățători în școale, de capi de familie în familie, de conducători ai diferitelor societăți, să străduesc ca cei ce depind de dânșii să-și însușească credința creștină și să trăiască în conformitate cu morala creștină. (Vezi: N. Milaș, Canoanele Bisericii ortodoxe, trad. de Dr. N. Popovici și U. Covincici, vol. I, p. II, pag. 439).

Vai și amar ar fi de noi, dacă pe laici

¹⁾ Sint. At. II 454.

i-am lăsa să fie simple receptoare de învățături și nu i-am utiliza sub disciplina Bisericii ca pregătitori ai apostolatului preoțesc. Zadarnic predică bine un preot, dacă nimeni nu știe dintre intelectuali cât de bine predică. Dar vine un laic, care într'o societate laudă pe preotul orator și numai decât și alți intelectuali merg la biserică să-l asculte.

Laicul are deci și el un glas de chemare către biserică. El nu binecuvintează, nu sfințește, dar chemarea lui este glasul clopotului care răsună, ducând spre cer gândurile sufletelor cucernice.

Veniți deci toți cucernicii creștini, cari simțiți credință, dragoste și nădejde în sufletele voastre, veniți și ajutați preoșilor în munca grea, aduceți-le la cunoștință unde este un suflet de cucerit, unde este ceva de îndreptat și să știți că precum flacăra unei luminări se împreunează cu ochii

noștri așa și flacăra devotamentului vostru
se va bucura de privirea lui Dumnezeu,
acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Creștinii ortodocși și cetirea Sfintei Scripturi.

Strămoșii noștri au crescut întru harul și cunoștința Domnului nostru Iisus Hristos. Ei au ascultat de porunca Sfântului apostol Petru: „Să creșteți întru harul și cunoștința Domnului nostru și Mântuitorului Iisus Hristos“ (II. Petru 3 v. 18). Ei au cunoscut Sfânta Scriptură și au știut-o aproape de rost. Eu cunosc la noi în sat pe un om bătrân, care știe mai toată Scriptura pe din afară.

Înaintașii noștri aveau de unde să învețe Sf. Scriptură, căci ea s'a tipărit de mai multe ori în românește. Astfel:

Numai unele părți din Biblie a tipărit
1. Diaconul Coresi la Brașov între 1560—1570: Evangheliile, Faptele Apostolilor și Psaltirea.

2. Episcopul calvinizant Mihail Tordași a tipărit la Orăștie în a. 1582 *Palia* care cuprinde Facerea și Ieșirea.

3. Testamentul Nou întreg s'a tipărit pentru prima dată la Bălgrad în 1648 de Mitropolitul Simeon Ștefan.

4. Tot Mitr. Simeon Ștefan a mai tipărit la Bălgrad în 1651 Psaltirea.

5. Mitropolitul Moldovei Dosoftei a tipărit în Uniev în Rusia la 1673 Psaltirea în versuri, iar la Iași în a. 1680 Psaltirea slavoromână cu text paralel slavon și românesc.

6. Biblia întreagă (Test. V. și N.) întâia dată s'a tipărit la București în a. 1688 sub domnitorul Șerban Cantacuzino, de aceea se numește și Biblia lui Șerban, pe timpul mitropolitului Teodosie (1668—1706) ardelean.

7. Uniții au tipărit la Blaj în 1795 Biblia întreagă.

8. La Petersburg s'a tipărit în a. 1819,

9. Episc. Filoteiu al Buzăului a tipărit-o între anii 1854—1856. Se numește Biblia dela Buzău.

10. Mitr. A. Șaguna a tipărit-o la Sibiu în 1858.

11. Avem tipăririle Societății biblice din Anglia, între cari una tipărită la Pesta în a. 1873.

12. Biblia Sf. Sinod, în mai multe ediții.

13. Noul Testament tradus de Pr. Grigore Pișculescu.

14. Psaltirea tradusă de Vasile Militaru.

15. Noul Testament de Episcopul Nicodem.

16. Noul Testament de prof. Nițulescu.

Dar cum stăm astăzi cu cetirea sfintei Scripturi? Răspunsul este dureros pentru noi cari ne numim creștini, căci mulți abia dacă știu rugăciunile, ba și „Crezul“ la botez de multe ori îl rostește preotul în locul nașului! Vedeți, aceasta nu mai merge!! Nu-și dau seama toți creștinii cât de mare folos au ei din citirea cărții cărților, care este sfânta Scriptură,

Să vedeți unele foloase ale acestei celiri :

1. Când cei 72 învățaței vin dela povăduire și spun că în numele lui Iisus se pleacă și duhurile rele, Mântuitorul aduce lui Dumnezeu laudă și zice între altele : „Toate îmi sunt date mie dela Tatăl Meu și nimeni nu știe cine este Fiul, fără numai Tatăl, și cine este Tatăl fără numai Fiul și căruia va voi Fiul să-i descopere“ (Luca 10 v. 22). Din aceste cuvinte se vede că Iisus este egal cu Tatăl. De aceea și zice Mântuitorul : „Datu-mi-s'a toată puterea în cer și pe pământ“ (Matei 28 v. 18). La Evanghelistul Ioan citim : „Eu și Tatăl una suntem“. Tot Ioan zice : „Și nimeni nu s'a suit în cer, fără numai cel ce s'a pogorât din cer, Fiul omului, care este în cer“ (Ioan 3 v. 13). Apoi în diferite pilde se numește pe sine Fiu al lui Dumnezeu, de exemplu în pilda cu lucrătorii cei răi ai viei, unde El se numește

fiu al stăpânului viei iar stăpânul este Dumnezeu. Deci citind aceste locuri ale Scripturii vedem că Iisus se numește pe sine Fiu al lui Dumnezeu, de o ființă cu Dumnezeu Tatăl.

Citind Scriptura, vezi că Iisus zice: „Cela ce iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este Mie vrednic“ (Matei 10 v. 37). „Cel ce crede întru Mine, de va și muri, viu va fi“ (Ioan 11 v. 25). Deci cititorul va simți cutremurare, văzând că Iisus Domnul grăiește către el. Cititorul vede că: „Fiul omului n'a venit ca să-i slujască Lui, ci ca să slujască El și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți“ (Marcu 10 v. 45).

Cu drept cuvânt deci vedem în Sfânta Scriptură ceea ce Dumnezeu zice despre Sine. Clement Romanul, Policarp și alții spun că Scripturile sunt: „zicerile Duhului Sfânt, cuvinte dumnezeiești“. Sfântul Cons-

tantin Cel Mare în fața sinodului din Niceea, dela anul 325, a spus: „Avem doctrina Duhului Sfânt Scrisă, căci cărțile Evangheliștilor, ale apostolilor, precum și rostirile profeților de demult ne învață lămurit, ce să credem despre Dumnezeu.

Așa se explică, de ce Scriptura Sfântă se bucură de așa mare cinste, numindu-se și Cartea Cărților, dela cuvântul grecesc: *Biblos*, =carte. Când celebrul astronom Ioan Mädler în anul 1874 și-a făcut o casă nouă a zis despre Biblie sau Cartea Cărților: „Mai întâi, dintre toate cărțile, doresc ca aceasta să între mai întâi în casa mea“. Zicând aceste cuvinte, a intrat mai întâi în casă având Sfânta Scriptură în mână.

2. Din Sfânta Scriptură vedem faptele, minunile lui Iisus, așa cum le tălmăcește Biserica noastră iar nu schimbate și rău înțelese. Cătuându-le vezi, cât de înțelepțește lucrează Biserica, arătându-ne din Scriptură

că sunt șapte taine, iar nu două ca la pocăiți.

3. Citind Biblia vei vedea că avem datoria să urmăm Domnului, să cinstim pe Fecioara Maria, sfinții etc. Vei vedea că nu ajunge ca cineva să citească numai Sfânta Scriptură, căci Biserica există înainte de a fi alcătuită Scriptura, care mărturisește că „*Biserica este stâlpul și întărirea adevărului*“ (I. Timotei cap. 3 v. 15). Chiar din Scriptură se vede deci că ea nu ajunge, ci trebuie să vie Biserica să o tălmăcească, pentru că nu toți oamenii sunt la fel de înțelepți ca să o înțeleagă în acelaș fel.

Cetind scriptura veși vedea bunăoară că însuș apostolul Petru spune că în Scriptură (II Petru c. 3 v. 16) sunt unele locuri greu de înțeles, pe care cei neînvațați și răsvrățiți le răstălmăcesc. *De aceea tot Scriptura ne învață să ascultăm de mai marii Bisericei.* (I Tes. cap. 5 v. 12).

4. Citind Scriptura veți vedea că judecata omenească, înțelepciunea omenească este neputincioasă dar înțelepciunea de sus, dela Dumnezeu, este desăvârșită.

Fără înțelepciunea de sus, înțelepciunea omenească este neputincioasă și totuși se cheltuesc mai puțini bani și mai puțină osteneală pentru înțelepciunea divină, spre nefericirea oamenilor.

Până când înțelepciunea omenească o putem găsi așa de greu, înțelepciunea dela Dumnezeu se cuprinde în paginile Bibliei despre care apostolul Pavel zice: „toată scriptura este insuflată de Dumnezeu“ și se poate câștiga cu bani puțini pentru fiecare casă. Cine se preumblă printre trandafiri miroasă a trandafiri iar cine și-a preumblat zilnic sufletul preste paginile sf. Scripturi se umple de seriozitate, de bucurie și de tărie. Omul cititor de sf. Scriptură devine pacinic, blând și milostiv. Omul care ci-

tește zilnic Scriptura găsește aici răspuns la toate întrebările cari îi neliniștesc sufletul și mângăierea pentru toate suferințele lui.

Scriptura ne face moderați în zilele bune și tari în zilele grele. Pentru aceea și zice chiar Scriptura că ea: „este de folos spre învățătură, spre muștrare, spre îndreptare, spre înțelepțire și spre dreptate“ (Timotei 3 v. 16.)

Scriptura ne dă lumina adevărată și ne ferește de rău.

„Eu sunt lumina lumii, celce îmi urmează mie nu va umbla în întuneric ci va avea lumina vieții „(Ioan c. 8. v. 12).

Ce fel de persecuțiuni am răbdat dară din toate m'a scăpat Domnul (Ep. II. Timotei c. 3. v. 11).

Azi deci când se vorbește așa de mult de iubire, de pace, de frățietate și de milă și de dreptate dar se arată tot atât de

puțin, fiindcă sufletului omenesc îi lipsește
puterea de a se manifesta; azi când totul
se așteaptă dela minunile ceriului până
când comorile de iubire zac înghețate în
sufletele noastre: cel mai potrivit este
ca Biblia să nu mai lipsească din nici o
casă românească. Sfânta noastră biserică
va trebui să ducă în cea mai umilă casă
românească Cartea cărților și să învețe pe
credincioșii săi de a o citi și de a-și um-
plea sufletele cu înțelepciunea lui Dumnezeu,
din care răsare tot binele pentru viața
noastră. Și dacă așa este, atunci să jertfim
pentru răspândirea Sfintei Scripturi. *Dacă
Petrașcu Vodă, tatăl lui Mihai Viteazul,
jertfea pentru tipărire de cărți bisericești,
să jertfim și noi cei de azi. Să cumpărăm
câte o Evanghelie pentru bisericile sărace,
să cumpărăm Sf. Sriptură și să o împărțim
ca dar celor lipsiți de mijloace.*

Prin îngrijirea părintească a Inalt Prea
Sfințitului Patriarh Miron, vom avea în

curând o nouă traducere a Sfintei Sriptur
Să jertfim pentru această mare operă
Dumnezeu ne va binecuvânta. Căci ș
știm: este un mare eveniment acesta!

**BIBLIOTECA CENTRALĂ
UNIVERSITARA
BUCUREȘTI**

VERIFICAT
2007

VERIFICAT
1987